

Udtalelser i modsat Retning. Han siger, at det er et helt Normalbudget, vi komme med her, men jeg vil spørge det ærede Medlem, hvorledes man i det Hele taget skal begynde med Noget til vort Forsvar, uden at man tillige slaar fast, hvad dette „Noget“ er. Man have nu saa Meget inoeb et Normalbudget, man vil, saa kan man dog her ikke komme bort derafra, thi det er absolut noevendig, at i saadanne Tilfaelde maa man fortsaette, naar man har begyndt. Man kan ikke standse paa Midtveien; det er en sand Umulighed. Har man begyndt paa et Batteri, er man noedt til at fortsaette det, og derved skabe vi os paa en vis Maade aarlige Udgifter. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds udtalte fremdeles, at det maatte engang komme til at staa klart, at man ikke kunde redde Landet ved Fæstninger. Ja, deri er jeg enig med det ærede Medlem, men der er noget Andet, jeg tror, der maa staa lige saa klart, og det er, at saalange man vil respekteres som Land, sere Forholdene det med sig, at vi ere noevsagebe til at foretage Skridt, ligesom alle andre Lande gjore, for at vjerne om vort Land; det er en absolut Selvfølge. Derved er imidlertid ikke sagt, at vi stole paa, at Landet skal reddes ved Fæstninger; det viser kun, at man er bestemt paa at forsvare sig. Dette er nu Et, men et Andet er, om man snarest tror at kunne forsvare sig paa den Maade, Mindretallet forlanger. Derom har jeg en bestfeden Tvivl, men forinden jeg udtaler denne Tvivl, maa det være mig tilladt at fremsere et Par Ord til det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Antjer), som talte om den Forudsætning, der absolut maatte være tilstede, da man vedtog Hærløven af 1867, nemlig, at man maatte have Fæstninger. Jeg skal ikke indlade mig paa at udtale mig om, hvillke Forudsætninger der dengang vare tilstede hos de enkelte Medlemmer; men jeg skal udtale det Indtryk, det gjorde, da man første Gang, saavidt jeg husker i 1872, fik et Forslag forelagt her i Thinget, der gik ud paa et Forlangende af, saavidt jeg erindrer: 36 Millioner Kr. Jeg er sikker paa, at der ikke var mange Folkethingsmænd, som ikke den Gang korsede sig og mente, at det var altfor uforholdsmæssig store Udgifter, man forlangte af Landet. Naar man kommer til at se noget mere paa, hvad man tror at kunne forsvare at udgive til sit Lands Forsvar, kan det være, at dette noget kan begrunde den Stilling, Flertallet kommer til at indtage over for Mindretallet. Det er en let Sag for Militære at opstille Noget, om hvillket vi, der ikke gjore Fordring paa at være Sagkyndige, ere noevsagebe til at maatte indrømme, at det i visse givne Tilfaelde kan være bedre end det, vi tro at kunne forsvare at gjore til vort Forsvar, naar man fra Mindretallets Side ikke ser paa, hvorledes Udgifterne dertil skulle bringes tilveie. Jeg tror, at vi Alle maa være enige om, at vi,

derfor man vil gaa ind paa, hvad Mindretallet forlanger, med det Samme maa standse paa alle Reformers Omraade (Stemmer: Nei!) Ja, de Herrer sige: Nei; men jeg kunde ønske at høre noget Andet end dette Nei. Det er meget let at sige Nei; men noget Andet er at fremkomme med Noget til Grund derfor, som endog har Sandsynlighed for sig. Jeg tror, at man med god Grund er berettiget til at udtale den Forudsætning, at de stærke Stigninger, der i de sidste Aar have fundet Sted med Hensyn til vore Lødsindtægter, en Gang ville standse. Man kan ogsaa godt, uden at gaa ud fra den Forudsætning, at der skal indtræffe Misværet, tænke sig Muligheden af en meget formindsket Indtægt, hvad enten det nu er den Eine eller den Anden, der tjener bedst. Jeg for mit Vedkommende kan være med til at give ikke Ubetydeligt til vort Forsvar, fordi jeg indrømmer, at man, saalange man vil bestaa som Stat, maa være beredt til at yde Offre. Jeg vil her endog gaa saa vidt at sige, at, selv om den Mening, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) paaberaber sig, er tilstede i Folket, hvad jeg til en vis Grad giver ham Ret i, saaledes at man, navnlig i Sylland, ikke har stor Lyst til at udgive ret Meget til vort Lands Forsvar, vil jeg, naar jeg for mit Vedkommende indser Noevndigheden deraf, gjore Mit til at gjore Noevndigheden af at bringe Offre for vort Forsvar forstaaelig. Sagen er imidlertid den — og det er det, der adskiller Flertallet og Mindretallet. — at vi sige: Naar vi skulle gaa til saa betydelige Offre, som det er for et saa lille Land som vort at udgive 30 Millioner Kr., lad os da vise, at vi Alle ere lige villige til at offere til Fædrelandets Forsvar; lad os gaa ind paa en Indtægts- og Formuestat, og lad det dermed vise sig, at man er villig til at offere i samme Forhold, man er i Besiddelse af Formue. Hvorledes man end ser paa Sagen, kan det dog nemlig ikke negtes, at de, der have de store Formuer, ere noget mere interesserede i at faae Landet forsvaret end de, der Intet have; denne Sætning kan ikke godt benegtes, og det er den Betragtning, der har medført, at jeg har kunnet gaa med til denne Bevilling af 30 Millioner Kroner. — Jeg vender mig dernæst til Spørgsmaalet om Rjøbenhavns Befæstning. Uden at tiltro mig nogen Sagfundsfast, vil jeg kun rette et Spørgsmaal til de ærede Herrer. Jeg gaar ud fra den Forudsætning, at man vil lægge Fæstningsværkerne langt borte, og jeg bygger i saa Henseende paa den Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, da han sagde, at man netop skulde bygge Fæstningsværker for at forhindre de Ulykker, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) talte om. Det berettiger mig til at gaa ud fra den Forudsætning, at man vil lægge Fæstningsværkerne temmelig langt borte fra Byen, men er dette Til-